

РЕШЕНИЕ

№ 352

гр. Бургас, 07.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, V ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ

в публично заседание на двадесет и седми септември, през две хиляди
двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Вяра Ив. Камбурова

Членове: Галя В. Белева
Димитър П. Стоянов

при участието на секретаря Таня Н. Михова
като разгледа докладваното от Димитър П. Стоянов Въззивно гражданско
дело № 20212100500909 по описа за 2021 година

За да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 - чл. 273 от ГПК.

Образувано е по повод въззивна жалба вх. № 271128/26.03.2021 г., подадена от А.. А.. Т. с ЕГН *****, с адрес гр. Бургас, кв. Победа, ул. "Тертер" №25, чрез особения му представител адв.Л.А. Ц., против Решение №260405 от 05.03.2021 г. по гр.д. №4298/2020 г. по описа на РС-Бургас.

С посоченото решение, Районен съд – Бургас е приел за установено по отношение на А.. А.. Т. с ЕГН *****, с адрес гр. Бургас, кв. Победа, ул. "Тертер" №25, че дължи на „Водоснабдяване и канализация“ ЕАД с ЕИК 812115210, със седалище и адрес на управление гр. Бургас, ж.к. "Победа", ул. „Ген.Владимир Вазов“ № 3, представлявано от Ганчо Йовчев Танев, сумата от 274, 64 лв., представляваща неизплатени задължения за ВиК услуги за абонатен №954204 и имот, находящ се в гр. Бургас, кв. Победа, ул. "Тертер" №25 по издадени фактури за периода от 24.02.2017 г. до 24.04.2019 г. с отчетен период по фактури от 06.12.2016 – 28.03.2019 г., 61, 19 лв. мораторна лихва за периода 27.03.2017. – 06.03.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата от подаване на заявлението на 10.03.2020 г. до окончателно изплащане на вземането, за които суми е издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д.№1738/2020 г. на БРС. С решението А.. А.. Т. с ЕГН ***** е осъден да заплати и сумата от 835 лв., представляваща направените в исковото и заповедното производство разноски.

С жалбата се твърди, че постановеното решение е неправилно и необосновано, поради противоречие с материалноправни и процесуалноправни норми. Твърди, че в производството не се установява наличие на валидно сключен договор между въззивника и въззиваемия за доставяне на ВиК услуги, нито че процесното количество е доставено на

потребителя за твърдения обект през посочения в решението период. Отразените в протоколите записвания, на които се основава и направената по делото съдебно – счетоводна експертиза, не са съставени законосъобразно. Издаването на фактури и осчетоводяването им на ищеца не доказват наличието на доставка, съответно потреблението. Сочи, че представените с исковата молба доказателства, са частни свидетелстващи документи, без материална доказателствена сила, поради което само с тяхното представяне не може да бъде безспорно установено доставените услуги през процесния период. Изготвената съдебно – техническа експертиза също не доказвала по безспорен начин реалното доставяне на начисленото количество вода.

Твърди, че от събраните по делото доказателства не се установява, че А.Т. е потребител на ВиК услугите за абонатен номер №954204 и имот, находящ се в гр. Бургас, кв. Победа, ул.“Тертер“ №25. Прави довод, че не е спазен чл.21 от Общите условия за предоставяне на ВиК услуги на потребители, касаещи отчитането на водомерите. Не може да се установи кога е падежът на задължението да се заплати услугата, включително и да се определи обезщетението за забава.

Излага довод, че първоинстанционният съд неправилно е анализирал доказателствения материал.

Въз основа на изложеното моли въззивният съд да отмени първоинстанционното решение, постановено по гр.д.4298/2020 г. по описа на БРС, като вместо него да постанови друго, с което да отхвърли исковата претенция като неоснователна.

Претендират се разноси. Не са заявени доказателствени искания.

Депозираната въззивна жалба е подадена в срока по чл.259, ал.1 от ГПК срещу подлежащ на инстанционен контрол съдебен акт и отговаря на изискванията на чл.260, ал.1, т.1, т.2, т.4 и т.7 от ГПК и чл.261 от ГПК.

В срока по чл.263 ал.1 от ГПК е постъпил писмен отговор на въззивната жалба от „Водоснабдяване и канализация“ ЕАД с ЕИК 812115210, със седалище и адрес на управление гр. Бургас, ж.к.“Победа“, ул. „Ген.Владимир Вазов“ № 3, чрез пълномощника му юрк. Десислава Златева.

Оспорва подадената въззивната жалба. Счита, че първоинстанционното решение е правилно. Посочва, че по делото е приета Декларация по чл.14 от ЗМДТ за облагане на водоснабдения имот с данък върху недвижимите имоти, от които се установява и качеството на съсобственик на въззивника, а оттам и на „потребител“ на ВиК услуги за имота. Сочи, че представените декларация и справка по делото не са оспорени, включително тяхното съдържание и последиците, които законът придава за окачествяване на един субект като данъчно задължено лице, именно поради качеството си на собственик или ползвател на имот. Това се потвърждава и от вписването на постоянен и настоящ адрес на въззивника.

Излага довод, че правоотношението по предоставяне на ВиК услуга възниква по силата на закона, а не с нарочен писмен акт, обективиращ воля на потребителя. Позовава се на чл.11, ал.5 и чл. 39, ал.5 от Наредба № 4/14.09.2004 г. След като било установено, че въззивникът е собственик на имота, то именно цитираната нормативна уредба следва да се приложи. По делото има достатъчно доказателства, че въззивникът е стопанисвал имота в процесния период. Цитирането на чл.21 от Общите условия не било относимо към настоящия случай, тъй като нормата касае отчитане на имот с поставен водомер, какъвто не бил настоящия случай.

Моли да бъде оставено в сила първоинстанционното решение №260405 от 05.03.2021 г. по гр.д. №4298/2020 г. по описа на РС-Бургас, като правилно и законосъобразно. Претендират се разноси.

Депозираната въззивна жалба е допустима - подадена е от процесуално легитимирано лице в срока по чл.259, ал.1 от ГПК срещу подлежащ на инстанционен контрол съдебен акт и отговаря на изискванията на чл.260, ал.1, т.1, т.2, т.4 и т.7 от ГПК и чл.261 от ГПК.

Бургаският окръжен съд, при служебната проверка на обжалваното решение, извършена на основание чл. 269 от ГПК, не установи съществуването на основания за нищожност или недопустимост на същото, поради което намира, че то е валидно и

допустимо. След като прецени твърденията на страните, с оглед събраните по делото доказателства и разпоредби на закона, съдът намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявените пред БРС иски са с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 422 ГПК.

Производството пред Районен съд – Бургас е образувано по искова молба на "Водоснабдяване и канализация" ЕАД, ЕИК 812115210, със седалище и адрес на управление: гр. Бургас, ж.к. "Победа", ул. „Ген.Владимир Вазов“ № 3, представлявано от Ганчо Йовчев Танев, с която се моли съда да приеме за установено спрямо ответника А.. А.. Т. с ЕГН *****, с адрес гр. Бургас, кв. Победа, ул. "Тертер" №25, че дължи на ищеца сумата 274, 64 лева неизплатени задължения за ВиК услуги, ползвани през периода 06.12.2016 г. – 28.03.2019 г., 61,19 лева мораторни лихви за периода 27.03.2017 г. – 06.03.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата от подаването на заявлението на 10.03.2020 г. до окончателното заплащане, за които суми е издадена заповед за изпълнение по ч. гр. д. № 1738/2020 г. на БРС.

Твърди се в исковата молба, че ответникът е абонат на ищцовото дружество с абонатен № 954204 и задълженията са за доставена, отведена и пречистена вода за имот, находящ се в гр. Бургас, кв. Победа, ул. „Тертер“ №25, по издадени фактури за периода от 24.02.2017 г. до 24.04.2019 г., с отчетен период по фактури от 06.12.2016 г. – 28.03.2019 г.

Ответникът чрез особен представител е посочил, че исковите са неоснователни. Изложени са доводи, че няма данни по делото ответникът да има качеството потребител на ВиК услуги. Оспорено е потреблението на вода в посочените във фактурите количества, като не е налице реално отчитане на потреблението, а служебно начисляване.

Страните А.ажират доказателства в подкрепа на становищата си. От събраните по делото доказателства се установява следната фактическа обстановка:

Представени са от ищцовата страна 12 бр. фактури, неносещи подписа на издател и получател на описаните в тях услуги, издадени в периода от 24.02.2017 г. до 24.04.2019 г., както и отчетни карнети за водоснабден имот в гр. Бургас, ул. Тертер № 25. В тях е посочено, че в имота няма монтиран водомер, а показанията са служебно отчетени. Като титуляр на партидата е посочен А. А. Т..

Приложени са декларация по чл. 14 ЗМДТ, подадена до Община Бургас от М.А. Т., видно от която последният е деклариал, че А.Т. е собственик на 1/3 ид. ч. от процесния имот по наследство, и удостоверение от Община Бургас за декларирани данни. Представени са протоколи, съставени от отчетник измервателни уреди, в които е посочено, че в имота живее 1 лице.

Вещото лице, изготвило заключението по съдебно–техническата експертиза, прието в първоинстанционното производство, е констатирало, че водоснабдяваният обект представлява двуетажна жилищна сграда. В двора има водомерна шахта, но не е монтирано измервателно устройство. Имотът е водоснабден, като е открита партида № 954204. Вещото лице е посочило, че водният оператор е приложил възможността, която му е предоставена съгласно чл. 39, ал. 5, т. 1 от Наредба 4/2004 г., за служебно начисляване на вода. В периода 06.12.2016 г. – 28.03.2019 г. е начислена 110 куб. м. вода, като не е начислена вода от разпределение.

Според заключението на съдебно–счетоводната експертиза представените по делото фактури, чиято стойност се претендира в настоящото производство, са осчетоводени в счетоводството на ищеца като приходи от продажби и върху тях е начислен ДДС като задължение към бюджета. Относно воденето на счетоводните книги е дадено мнение, че същото е водено редовно. Законната лихва върху задълженията по фактурите възлиза на сумата от общо 63, 69 лева. В счетоводството на дружеството не са отразени плащания по фактурите.

При така установената фактическа обстановка се налагат следните изводи:

С оглед събраните по делото доказателства и приложимите разпоредбите на закона, БОС намира въззивната жалба на особения представител за частично основателна, а обжалваното решение за частично неправилно.

Нормата на чл. 84 ЗУТ предвижда задължение на собственика на общите водоснабдителни и канализационни мрежи и съоръжения да включи към тях водопроводните и канализационни инсталации на всички имоти в териториалния обхват на мрежите и съоръженията при спазване изискването на чл. 125а от Закона за водите, т. е. съобразяване на забраната за включване на нови потребители, заустващи отпадъчни води, към канализационните системи в случаите, когато канализационната система не може да осигури отвеждането и пречистването на отпадъчните води. Според чл. 19, ал. 1, т. 4 от Закона за водите, по правило водностопанските системи и съоръжения на територията на общината са публична общинска собственост, но според чл. 198о, ал. 1 от същия закон стопанисването, поддържането и експлоатацията на ВиК системите и съоръженията, както и предоставянето на ВиК услуги на потребителите срещу заплащане, се извършват от ВиК оператори по реда на този закон и на Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги, като съгласно правилото на ал. 2 в границите на една обособена територия тези дейности поначало могат да се извършват само от един ВиК оператор чрез възлагане по реда на този закон и на Закона за концесиите.

По делото е безспорно, че въззиваемото дружество е "ВиК оператор" по смисъла на чл. 198о, ал. 1 от Закона за водите и предоставя ВиК услуги на потребителите срещу заплащане. Спорното по делото е дали въззивника има качеството на „потребител“ по смисъла на специалната нормативна уредба, регулираща тези обществени отношения, както и дали между последния и дружеството е възникнало облигационно отношение.

Съгласно чл. 3, ал. 1, т. 1 от Наредба № 4/14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи, потребители на ВиК услуги са собствениците и лицата, на които е учредено вещно право на строеж или право на ползване на водоснабдявани имоти. Така и според § 1, ал. 1, т. 2 от Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги и чл. 2, ал. 1, т. 1 от ОУ на ищцовото дружество, потребители на ВиК услуги са юридически или физически лица – собственици или ползватели на имоти, за които се предоставят ВиК услуги. С така посочените разпоредби са нормативно определени лицата, с които се счита сключен неформалният договор за доставка на ВиК услуги, който има съдържанието, определено в чл. 8 от цитираната Наредба и установено в утвърдените от ДКЕВР общи условия на доставчика на ВиК услуги. Според разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от Наредба № 4/14.09.2004 г., получаването на услугите В и К се осъществява при публично известни общи условия, предложени от оператора и одобрени от собственика (собствениците) на водоснабдителните и канализационните системи или от оправомощени от него (тях) лица и от съответния регулаторен орган. С общите условия за получаване на услугата В и К, наричани за краткост "общи условия", се определят правата и задълженията на оператора и на потребителите. В случая общите условия на ВиК оператора са били надлежно разгласени – в два вестника, съобразно предвиденото в нормативната уредба и следователно имат действие за всички абонати на дружеството.

Съгласно чл. 57, ал. 4 от приложимите Общи условия в случаите, когато правата на потребител се притежават от няколко лица, но имотът се ползва от едно от тях, ВиК операторът открива партида и потребителски номер на лицето, ползващо имота съгласно писмено споразумение с потребителите или с пълномощника по чл. 2, ал. 2. При наличие на правоприемство в правото на собственост, уредбата е аналогична, като се изисква представяне на писмено споразумение, след като се открива абонатен номер на името на един от съсобствениците и/или ползвателите.

Идеята на това разрешение е, че откриването на партида на един от съсобствениците или ползвателите следва да бъде извършено след представяне на писмен документ или споразумение, от което да е видно, че отношенията по повод ползването на имота са уредени между съсобствениците и/или ползвателите.

В конкретния случай за установяване на правото на собственост върху имота са

представени декларация по чл. 14 ЗМДТ, подадена до Община Бургас от М.А. Т., видно от която последният е декларира, че А.Т. е собственик на 1/3 ид. ч. от процесния имот по наследство, и удостоверение от Община Бургас за деклариран данни. Действително, декларацията по чл. 14 ЗМДТ няма правопораждащо действие за придобиването на собствеността, но същата представлява частен свидетелстващ документ, който съдържа изявление на декларатора за определени факти, в т. ч. и такива, свързани с притежаване правото на собственост върху недвижим имот (Определение № 220/01.03.2017 г. по гр. д. № 4084/2017 г. на ВКС, IV г. о.). Въпреки това последната е подадена от трето за спора лице, и следва да се цени в съвкупност с останалите доказателства, приети по делото. Видно от посочените документи А.Т. е собственик на 1/3 идеални части от правото на собственост върху имота, който е бил водоснабден. Като придобивно основание в декларацията е вписано наследяване.

По делото не са представени доказателства, които да установяват основанието за откриване или промяната на партидата. За основателността на иска в тежест на ищеца е да установи, че ответникът е потребител на ВиК-услуги за процесния имот въз основа на възникнало между страните валидно облигационно правоотношение. Видно от представените по делото доказателства, процесният имот е съсобствен, като няма данни да е налице основание облигационното отношение да възникне единствено между дружеството и А.Т.. Облигационно отношение по повод предоставяните от „Водоснабдяване и канализация“ ЕАД услуги възниква между последното и всички съсобственици на имота. Дружеството не е доказало да са налице хипотезите на чл.59, ал.1 или 2, съответно чл.57, ал.4 или чл.58, ал.1 от Общите условия на оператора. Това доказване е било именно в тежест на въззиваемия, като то не е осъществено.

По отношение на начисляваното количество вода са правилни изводите на БРС, че е налице хипотезата на чл.39, ал.5, т.1 от Наредба № 4 от 14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи. Именно поради това са ирелевантни възраженията на въззиваемата страна, досежно представените протоколи за отчитане. В случая действително не е спазена процедурата, регламентирана в чл.21 от Общите условия на ВиК, но следва да се отчете, че се касае за служебно начисляване на вода. В този смисъл и приетата по делото съдебно – техническа експертиза, съгласно която през отчетния период от 06.12.2016 г. до 28.03.2019 г., начислената служебно доставена и консумирана питейна вода е 110 кубически метра. Констатирано е, че посочените количества са правилно начислявани на абонатния номер. Видно от приетата съдебно – счетоводна експертиза цените, по които са остойностени предоставените услуги по процесните фактури, са утвърдените от КЕВР цени за водоснабдителни и канализационни услуги за процесния период.

Предвид гореизложеното, искът е основателен до 1/3 от претендираната сума за главница, съобразно данните за притежаваните от ответника идеални части от процесния имот, тоест за сумата от 91,55 лв.

По отношение на иска за мораторна лихва, съдът съобразява следното: Според чл. 33, ал. 2 от Общите условия, абонатът трябва да заплаща потребените услуги в 30-дневен срок от издаване на съответната фактура. В случая има потребена услуга, издадени са фактури, но няма данни абонатът да е заплатил сумите при падежирането им. Ето защо с настъпване на падежа въззивникът е изпаднал в забава и дължи и мораторно обезщетение от падежа на всяка фактура. Общата лихва за забава върху главниците по фактурите, касаещи потреблението възлиза на 63,69 лева. Тази лихва обаче е изчислена върху главницата, дължима за целия имот. Ответникът е собственик на 1/3 ид. ч., следователно дължи лихва от общо 21,23 лева.

Ето защо и поради частично несъвпадане на изводите на настоящата инстанция с тези на районния съд, БОС намира обжалваното решение за неправилно в частта, с която искът е уважен за сумата в размер за разликата над 91,55 лв. до претендирания размер от 287, 62

лв. – за главницата и 21,23 лв. до претендирания размер от 63,69 лв. – за мораторната лихва, като в тази част същото следва да бъде отменено и постановено ново решение за отхвърляне на претенцията над установения от въззивния съд размер. В останалата част за уважаване на иска за сумата до 91,55 лв. за главница и 21, 23 лв. за мораторна лихва, обжалваното решение следва да бъде потвърдено, като правилно.

С оглед на крайния инстанционен резултат съдът следва да разпредели отговорността за разноски, като се произнесе с осъдителен диспозитив за извършените от страните в производството по чл. 422 ГПК разноски и за тези в производството по издаване на заповедта за изпълнение. В тази връзка, предвид изхода на делото, на въззивнаемия "ВиК" ЕАД следва да се присъди сумата в общ размер от 348,25 лв. с включено юрисконсултско възнаграждение, представляваща направените разноски пред всички инстанции, съразмерно с уважената част от иска. Съобразявайки разпоредбата на чл.78, ал.6 от ГПК, съразмерно с отхвърлената част от исквете, следва да бъдат заплатени в полза на съда от въззиваемия, сумата за държавна такса за възивно обжалване, която въззивникът не е заплатил на основание чл.83, ал.1, т.5 от ГПК.

Мотивиран от изложеното, Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 260405/05.03.2021 г. по гр. д. № 4298/2020 г. по описа на РС-Бургас, В ЧАСТТА, с която е уважен иска по чл. 422, ал. 1 ГПК на "Водоснабдяване и канализация" ЕАД, ЕИК 812115210, против А.. А.. Т. с ЕГН *****, за сумата в размер на разликата над 91,55 лв. до претендирания размер от 287, 62 лв. и за сумата от 21,23 лв. до претендирания размер от 63,69 лв. – за мораторната лихва,

КАТО ВМЕСТО ОТМЕНЕНАТА ЧАСТ ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ предявения от "Водоснабдяване и канализация" ЕАД, ЕИК 812115210, със седалище и адрес на управление гр. Бургас, кв. "Победа", ул. "Ген. Владимир Вазов" № 3, представлявано от инж. Ганчо Тенев, иск с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, във вр. с чл. 79, ал.1 ЗЗД и по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за установяване съществуването на парични задължения, удостоверени в Заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, издадена по гр. дело № 1738/2020 г. на БРС, против А.. А.. Т. с ЕГН *****, за разликата от 91,55 лв. до претендирания размер от 287, 62 лв., представляваща главница по издадени фактури за периода от 24.02.2017 г. до 24.04.2019 г., с отчетен период по фактури от 06.12.2016 г. – 28.03.2019 г., както и за разликата от 21,23 лв. до претендирания размер от 63,69 лв. – мораторна лихва за периода 27.03.2017 г. – 06.03.2020 г.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260405/05.03.2021 г. по гр. д. № 4298/2020 г. по описа на РС-Бургас, в останалата обжалвана част.

ОСЪЖДА А.. А.. Т. с ЕГН *****, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК да заплати на "ВОДОСНАБДЯВАНЕ И КАНАЛИЗАЦИЯ" ЕАД, ЕИК 812115210, със седалище и адрес на управление гр. Бургас, кв. "Победа", ул. "Ген. Владимир Вазов" № 3, представлявано от инж. Ганчо Тенев, сумата от 348, 25 лв. с включено юрисконсултско възнаграждение, представляваща направените разноски пред всички инстанции, съобразно уважената част от иска.

ОСЪЖДА "ВОДОСНАБДЯВАНЕ И КАНАЛИЗАЦИЯ" ЕАД, ЕИК 812115210, със седалище и адрес на управление гр. Бургас, кв. "Победа", ул. "Ген. Владимир Вазов" № 3, представлявано от инж. Ганчо Тенев, на основание чл.78, ал.6 от ГПК да заплати по сметка на БОС сумата от 33, 95 лева държавна такса.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____